Tenkrát sme jezdili lágrovat na Kukaččí kemp do Jeseníků. Ležel v malým údolí pod horama, zakrytej korunama borovic a tekl kolem něj potůček, kterej ani neměl méno a my mu říkali Mechounek. Bylo tam krásně a bylo by eště krásnějc, nebejt zběsilýho hajnýho Škardy Aloise, kerej nás pronásledoval po svým revíru svědomitě a marně. Nic mu nepomáhalo, že se motorizoval a vobjížděl lesem na starým Stadiónu. Zatím se nám dycky dařilo prchnout z dosahu jeho kozlice a pokutovejch bloků, i když jednou už to bylo vo chlup a tabule na zastávce, kde sme urychleně nastupovali do motoráku, je dodneška vohozená brokama.

Jednou takhle vo sobotě, bylo to asi v polovině května, sme se po vobědě váleli na kempu a uvažovali, co budeme neska vodpoledne provádět za skopičiny a co že se Škarda tak dlouho nevobjevil, když promluvil Talián:

"Inu, na Skřivánčí pasece leží ňáký klády."

"Jo," přikejvnul Student, "viděl sem je tam. A co má jako bejt?" Talián pokrčil ramenama a nadhodil: "Inu, tuhle sme s Járou - žejo, Járo? - povídali ve vlaku, že tomuhle našemu kempu něco chybí."

"A co?" zakroutil hlavou Student, "dyť voda tady je, dřeva dost, ženský sme sice neska nechali doma, ale jinak tu bejvaj taky, muziku si můžem udělat, kdy chcem, leda snad tak bouda, ale vono stejně na zimu jezdíme jinam, žejo, takže..."

"Nojo," zvedl prst Talián, "ale totém tady nejni!"

Student se zachechtal, "Hale, seš Talián nebo indián? Na co totém?"

Jarda sprásknul ruce: "Ksakru, Studentskej, nebuď takovej suchar!" Student zmlknul. Bylo ticho. Pak se votřepal, zapálil si retku a řek: "Hmmm...Skřivánčí paseka, jo?"

Talián přikejvnul.

"Hmmm...a nechcete s tím počkat do příštího tejdne nebo tak nějak?" Tentokrát Talián pro změnu zavrtěl hlavou, načež se Student pokrčil v ramenouch a řek: "No jo, tak pudem," a típnul vajgla vo podrážku kanady.

Talián vzal sekyru, hodili sme přes věci celtu a vyrazili sme. Bylo teplý vodpoledne a za ňákou slabou půlhodinku sme se už blížili ke Skřiváncí pasece. Šli sme po měkký lesní cestě, posypaný jehličím, s vyježděnejma kolejema vod lakatošů, co stahovaly zezhora dřevo. Na pasece leželo vedle sebe zhruba patnáct kmenů, každej takovejch deset metrů dlouhej.

"Tendle," plácnul Talián do toho, co ležel hned zkraje.

"Celej?" přejel kládu po dýlce vočima Jarda. Talián zakroutil hlavou. "Depak. Budeme ho krátit," řek a voddělal si vod vopasku sekeru.

"Kolik?" zeptal se Student.

"Tak ňák tři metry by mohly stačit, ne?" navrhnul Talián a potěžkával v ruce sekeru.

"Hmmm...to nás teda čeká pěkný vodpůldne. Má dobrejch čtyrycet čísel," řek sem já a začal si nacpávat čibuk. Mezitím si Talián nahrubo vodkrokoval tři metry.

"Koneckonců, sme na to čtyry chlapi, ne?" řek a dal se do toho. Pasekou se rozlejhalo zpívání sekery, třísky voněly smůlou a ptáci řvali. Slunko se posunulo vo pěknej kus dál, když Student seknul naposledy a kláda se rozdělila na dva kusy. Dala nám zabrat a trika sme mohli ždímat.

"Jako chlapa tě snesu," zachraptěl Student. "Ale jako člověka, kerej mě přinutil na vandru

pracovat, tě nenávidím."

Talián si schoval sekeru do vopasku. "Nemysli na to. Teďky ji popadneme a hurá na kemp!"

"No nevím, jak to hurá bude vypadat," uryl Student skepticky a postavil se s Jardou k jednomu konci, zatímco já a Talián sme táhli za druhej. Taktak sme s tím pahejlem hnuli. Po tvrdě vodmakaný čtvrthodině sme ho vytáhli na cestu a měli sme ho dost. Nic víc a nic míň.

"Ksakru, je to ňáký vošajslich," řek zadejchaně Jarda. Talián, zdroj všech těchhle nesnází, stál nad pahejlem a prohraboval se ve vlasech. Čekali sme, co jako vyšpekuluje. Chvíli bylo ticho a pak řek: "Vytočíme to a budeme to kutálet."

"Kutálet, jo?" zeptal se nevěřícně Jarda.

"Jo," potvrdil Talián. Jarda si vodplivnul.

"Sem asi mimo vobraz," řek Student. "Říkal kutálet?"

"Jo," useknul Jarda a vobrátil voči v sloup.

"Ale prdlajs," zaprotestoval Student zkusmo.

"Kutálet," prosazoval Talián nevochvějně svůj refrén.

"Tak jo," mávl Student rukou, "mně už je to stejně všecko jedno." A dali sme se do toho. Po deseti minutách ležela kláda naštorc přes cestu vod kraje ke kraji, připravená k vyexpedování.

Tahali sme karty a mně vyšlo, že potlačím s Jardou první půlku cesty na kemp.

"Koneckonců je to jenom kilák a většinou z kopce," řek sem po goodbodyovsku a postavil se k jednomu konci. Jarda si stoupl ke druhýmu a vodstartovali sme to.

Po hodině sme měli Skřivánčí daleko za sebou a byl čas střídat. Cesta se vinula po vrstevnici úbočím hřebene. Zarazili sme to s Járou před jednou kapku vostřejší zátočinou. Kukaččí kemp byl asi tak třista metrů daleko vzdušnou čárou přes hřeben, ale po cestě to byl dobrej kus štreky.

"To byl dost slabej nápad, s tím totémem, jako," soukal sem ze sebe zadejchaně. Jarda jenom máchnul rukou.

"Tak jo, Študentskej, deme na to," řek Talián a hnal se ke kládě. Najednou se zarazil a ztuhnul. "Sakra, slyšíte to taky, nebo se mi zdaj sny?" Nastražil sme ušiska. Zepředu se k nám prodíral chrchlot Škardova Stadiónu. Talián zezelenal.

"Sorry, chlapče," poplácal ho Jarda účastně po zádech, "todle nejsou slyšiny."

"To radši Fredyho Krůgra než Škardu Aloise!" zalkal Talián.

"No tak se rozluč a pudem," řek Študent, zadíval se do údolí, povzdychl si a navrhnul: "Kluci, von na Trojáku je hrozně hezkej kemp, poďme jezdit radši tam. Tady sme skončili. Máme nejvyšší čas zmizet, než tendle flák lesa sežehne Škarda napalmem. Zdrháme!" a vobrátil se do svahu. Nechali sme kládu ležet tam, jak byla, jenom Talián ji eště naposledy polaskal, sklouznul po ní smutnejma vočima a pomstychtivě zasyčel: "Ať si vo ni rozbije držku...anebo aspoň ten svůj hárlej!" dodal potichu. Začali sme se škrábat do svahu. Škarda už byl docela blízko. Úplně nahoře sme se ještě stačili votočit, abysme viděli to velkolepý finále. Vyrazil na svým kozím dechu ze zatáčky a závratnou rychlostí patnáct za hodinu to napral přímo do klády.

"Zasraní trempové!!!" řval, když se hrabal ze škarpy.

Talián smutně pokejval hlavou, "A takovej to moh bejt ksakru pěknej totém!"

"Jo," dodal Študent, "a takovej to byl ksakru pěknej kemp," a dali sme se na ústup, abysme stačili sbalit, než nám ujede vlak vo půl čtvrtý směrem na Troják.

No; a tak sme přestali jezdit na Kukaččí kemp.